

Prasong Luemuang

Retrospective

Cover: Hunter, 1993
Oil on Canvas 100 x 140 cm.

ภาพจากปก: พราน, 2536
สีน้ำมันบนผ้าใบ

Rama IX Art Museum Foundation

Rama IX Art Museum Foundation

Rama IX Art Museum Foundation

ประสงค์ ลือเมือง

Prasong Luemuang

Rama IX Art Museum Foundation

Retrospective

28 กันยายน - 11 พฤศจิกายน 2549

28 September - 11 November 2006

“ถ้ารักที่จะทำงานศิลปะแล้วไม่ควรไปทำอะไรอย่างอื่นนอกจากศิลปะ
และทำมันให้เต็มที่ เต็มฝีมือ ชอบเขียนรูปก็เขียนรูปให้ตลอดไป”

ประสงค์ ลือเมือง

“If you love to work in the art field, then you shouldn't work in any other
field but that of art. And one should do it wholly, to the utmost of what
one is capable of. If you like to draw pictures, draw pictures for forever.”

Prasong Luemuang

Rama IX Art Museum Foundation

ประสงค์ ลือเมือง ศิลปินชาวลำพูนผู้มีชื่อเสียงโด่งดังและเป็นที่รู้จักกันในวงการศิลปะตั้งแต่อดีตมาจนถึงทุกวันนี้
เนื่องจากผลงานภาพเขียนของประสงค์มีค่าแรกเตอรที่โดดเด่น และมีสภาวะของการแสดงตัวตนในทุกรูปแบบของ
อารมณ์ ความรู้สึก ผลงานในยุคแรกของเขาเป็นการเขียนภาพที่นำเสนอเรื่องราวของวิถีชีวิตพื้นบ้านไทย สะท้อน
ความเรียบง่ายของชนบท อารมณ์ และวัฒนธรรมของสังคมในยุคสมัยนั้นที่เขารู้สึก เพื่อส่งสื่อให้กับผู้ชมภาพเห็น
ถึงอารมณ์ของสังคมในช่วงดังกล่าวนั้นว่าเป็นเช่นไร ผลงานจำนวนไม่น้อยมีลักษณะเหมือนภาพเขียนจีนแม้ในยุค
นั้นจะไม่ค่อยมีคนพูดถึงงานศิลปะแนวนี้นักแต่ผลงานของประสงค์กลับเป็นที่จับตามองของนักสะสมงานศิลปะ

หลังจากงานเขียนชุดพื้นบ้าน จำพวกหมู หมา กา ไก่ และสภาพแวดล้อมรอบๆ ตัว ที่หลายท่านคุ้นตา โดยหลังจาก
ชุดนั้นมาประสงค์ได้หันมาเขียนเรื่องภายในมากขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากการฝึกอบรมนั่งภาวนาและทำสมาธิของเขา
ผลงานที่โดดเด่นเห็นจะได้แก่งานชุด “วัฏฏะ” (เกิด แก่ เจ็บ ตาย) ที่นับว่าเป็นชุดแรกๆ ที่เริ่มเปลี่ยนงาน โดยในชุด
นี้จะมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับมาทางพุทธศาสนาด้วย งานชุด “วัฏฏะ” เป็นการคลี่คลายรูปทรงออกจากการเพอฝันและ
เป็นการส่วนตัว โดยประสงค์เลือกที่จะตัดทอนรายละเอียดและสร้างรูปทรงขึ้นมาใหม่ตามมุมมองของเขา และ
เรียบเรียงสิ่งที่เขารู้สึกออกมาเป็นผลงานในเชิงนามธรรม

ประสงค์สนใจในเรื่องราวของความเป็นไทยมาตั้งแต่สมัยเรียนหนังสือ ความเป็นไทยนี้ไม่ได้หมายรวมไปถึงตัวพระ
ตัวนางที่เขียนในงานภาพไทย แต่เป็นภาพวิถีชีวิตแบบไทยๆ ความเป็นชนบทพื้นบ้านหรือเรื่องราวทางพุทธศาสนา
เป็นผลมาจากตัวตนของเขาเองที่เป็นคนลำพูน วัฒนธรรมจึงเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยหล่อหลอมให้เกิดความผูกพันกับ
เรื่องราวเหล่านี้ สังเกตได้จากงานที่มีกลิ่นอายของบ้านเกิดของเขา เมื่อดูงานเราจะรู้ว่าเขามาจากไหน เหมือนกับ
รากแก้วที่ยังรากลงไปลึก และนี่เองคือตัวตนของประสงค์ และด้วยความเป็นรากแก้วที่ชัดเจนนี้เองทำให้ประสงค์
กล้าที่จะยืนหยัดเขียนรูปมาจนถึงทุกวันนี้

ในงานของประสค์จะใช้สัญลักษณ์ที่เป็นรูปตัวหนังสือเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในการนำเสนอ จากแต่ก่อนที่เราักเข้าใจว่าตัวหนังสือเหล่านี้จะเป็นตัวทำลายงาน รกกวนงาน แต่เขากลับคิดว่ามันเป็นส่วนที่เข้าไปช่วยทำให้งานมีชีวิตชีวาขึ้น โดยประสค์เสริมเข้ามาว่า

“การเขียนภาพที่เป็นรูปแบบอย่างเดียวกันตลอดมันน่าเบื่อ ไม่ว่าจะเขียนบ้านหรือกระท่อมหรืออะไรต่างๆ ศิลปินหลายๆคนก็ทำกันมาแล้ว ทำให้มันถึงตัวหนังสือซึ่งเป็นลีลาของเส้นที่เรานำเข้ามามีในงานมากกว่า อาจจะเอามาวางไว้ขอบบนหรือขอบล่างของงานตามที่เรต้องการ สำหรับตรงนี้อาจจะเป็นส่วนหนึ่งที่ได้อมาจากแนวทางการวาดภาพของจีน ญี่ปุ่นที่มีตัวหนังสือเข้ามา แต่เราก็ไม่ได้เอามาเป็นเรื่องเป็นราวขนาดนั้น เราเห็นภาพเขียนของจีนกับตัวหนังสือแล้วก็คิดว่ามันเข้ากันได้ และส่วนหนึ่งมันก็เป็นการช่วยจัดบันทึกด้วยว่าภาพนี้เราเขียนไปตั้งแต่เมื่อไร ยังไง”

ลีลาและรูปแบบการเขียนภาพใบหน้าพระพุทธรูปเจ้าของประสค์ ลือเลื่อง ที่นำเสนอ เป็นช่วงหนึ่งของการทำงานที่นับว่าเป็นจุดเปลี่ยนของเขาก็ว่าได้ คือในอดีตประสค์เคยเขียนคนเต็มตัว ภาพเขียนส่วนใหญ่เป็นการเขียนภาพคนที่แสดงถึงอาการของคน อารมณ์ความรู้สึก เส้นสายที่ตัวได้ไปมาทั้งที่เป็นเส้นคดโค้ง เพื่อให้เห็นรายละเอียดของสัดส่วนต่างๆ แต่พอมาช่วงหนึ่งงานของเขาก็เริ่มมีการคลี่คลายและตัดทอนมากขึ้น เป็นการเขียนที่เรียบง่ายขึ้น กระทั่งเหลือเพียงเขียนแค่ภาพใบหน้าให้เห็นเพียงหู ตา จมูก ปากเท่านั้น โดยเน้นอารมณ์ให้ปรากฏออกมาบนใบหน้าประสค์บอกว่า

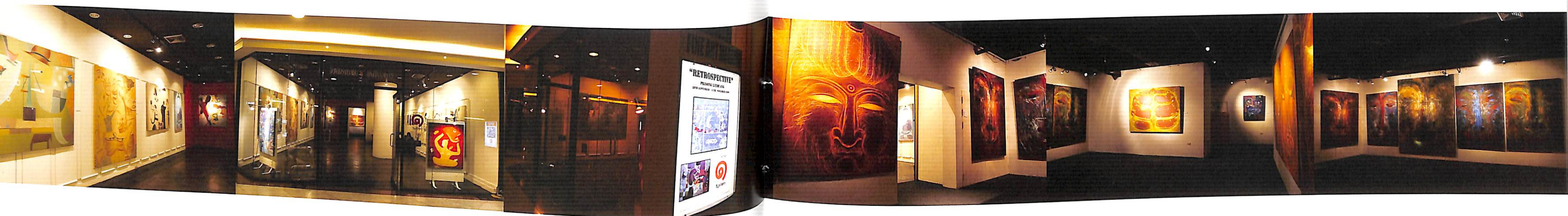

“เป็นภาพใบหน้าที่เราดูแล้วออกไปทางกึ่งคนกึ่งพระ ที่ดูแล้วจะเหมือนคนก็ไม่ใช่อะไรเหมือนพระก็ไม่ใช่อะไร เป็นความต้องการที่จะสื่อถึงเรื่องของความเป็นกึ่งกลางระหว่างที่ยังไปไม่ถึงความสะอาดบริสุทธิ์ โดยหน้าพระเป็นสัญลักษณ์ของความสะอาด สงบที่มนุษย์เรายังไปไม่ถึง ยังอยู่ในช่วงกึ่งกลางสุดๆ คิบๆ”

Rama IX Art Museum Foundation

ภาพเขียนหน้าพระที่เราเห็นส่วนมากนั้นศิลปินมักจะเขียนให้รู้สึกสงบ สะอาดและมีความอ่อนช้อยสวยงาม ผิดกับใบหน้าพระของประสค์ที่แสดงถึงเนื้อหาของงานจิตรกรรม เป็นเรื่องของการจัดการกับทัศนธาตุ เส้นสาย สี และน้ำหนักมากกว่า เป็นการทำงานในลักษณะ Expressionism ผลงานที่แสดงออกมาจึงมีลักษณะของการใช้สีที่ดูตื้น รุนแรง สด และบางภาพดิบ และงานที่มีความต่อเนื่องเป็นเรื่องราว มีการสื่อสารซึ่งกันและกันในภาพกับขนาดของงานที่ใหญ่ทำให้เกิดการปะทะระหว่างผลงานกับสายตาส่งผลให้งานดูมีพลังมากทีเดียว ประสค์ใช้อารมณ์ความรู้สึกเป็นส่วนสำคัญในการทำงาน ขณะที่เขาเขียนใบหน้าของคนๆ นั้นเขารู้สึกอย่างไรก็จะใส่อารมณ์ลงไป ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิง ผู้ชาย คนแก่ หรือเด็ก ซึ่งเป็นการทำงานโดยใช้ความรู้สึกเข้าไปจับทั้งสิ้น น้อยมากที่ข้อมูลที่ได้จะมาจากการดูงานหรือการอ่านหนังสือ

สิ่งที่ประสค์ต้องการบอกก็คืออารมณ์ที่เขาแสดงออกมาในงาน โดยการจัดการกับพื้นที่ในการเขียน และเรื่องราวที่บรรจุลงไปในการให้ตรงกับที่ต้องการ ฉะนั้นการนำเสนอภาพใบหน้าพระพุทธรูปของประสค์จึงไม่ใช่การวาดภาพหน้าพระธรรมดาๆ แต่เป็นการวาดที่มองทะลุเข้าไปถึงเนื้อใน ที่ไม่เห็นถึงความเป็นพระพุทธรูปเจ้าหรือพระพุทธรูปอยู่อีกแล้ว แต่สิ่งที่เขามองเห็นคือเรื่องราวด้านในที่บรรจุอยู่ เห็นถึงคุณงามความดี ความสงบ ความเย็น อันเป็นจุดมุ่งหมายในการสร้างสรรค์งานของเขา

Prasong Luemuang, a famous artist from Lampoon, well-known throughout the fine art industry made a name for himself years ago. Today he is still a household name because his drawings possess eye-catching characteristics and evidently carry with them his personality, moods and emotions. His early works addressed his point of view on Thai, rural lifestyle, reflecting on its simplicity, sentiment and the practiced traditions of that time. Through these artworks, he was able to translate to the public his views on the overall sentiment and air during the aforementioned period. A large number of the artwork resembles Chinese drawings. Although people during that time were not drawn towards this sort of style, Prasong managed to capture the attention of art collectors.

After this rural collection that included pigs, horses, chickens and the simple, country surroundings that provoke a sense of familiarity to a number of people, Prasong ventured into another direction, focusing more on the internal workings of human beings. In effect, this came from a great amount of time sitting in meditation. One collection that stands out in particular is "Cycle" (Birth, Aging, Illness, Death), which gives clues to the changing directions through its religious influences.

"Cycle" is a collection that extends from the artist's fantasies and imagination, comprising of the artist taking details and reassembling them according to his perspectives and feelings at that time. The finished collection is Abstract."

Rama IX Art Museum Foundation

Since his school years, Prasong has been interested in the stories behind being Thai. What it is to be Thai does not refer to the main character in the Thai painting. However, it is more so, the Thai lifestyle, the rural areas or that pertaining to religion, which all stem from the artist's background. Being from Lampoon, the culture there has been highly influential and is visibly evident in his works, which show hints of his birthplace. Upon viewing the artwork, we can clearly see where he comes from, which is like that of the main root that cuts through deeply. This is the very essence of Prasong. And due to this very clear and present root, it has given Prasong the courage to continue drawing and producing artworks of such, to this very day. In his artworks, one will find a great deal of alphabetical symbols put to use. In contrast to our previous views on how these characters would rather diminish or destroy the appeal of any artwork, or be a distraction, the artist himself thinks otherwise. He believes that these letters are helpful in giving life to art, adding,

"Drawing the same pictures that display the same form over and over again is rather dull. Whether it's a house, a hut or any other thing, numerous artists have done it already. This has led to the very thought of alphabets, which are treated more like toys, being brought in as an addition to the work. They might be placed at the top edge or the bottom edge of the drawing, according to what is preferable. As for this particular work, there is a part that draws from Chinese and Japanese artworks that include alphabets. However, I haven't gone in depth with that. I simply saw the Chinese writings and letters, and thought that they went well together. Also, in a way, it is a method that helps in recording the date or time period of when the drawing was made and how."

The artist's methods and techniques of drawing the face of Buddha or the town he has chosen to present are areas of his work that can be deemed as turning points, marking his transformation. To elaborate on that, in the past, Prasong drew full figured bodies. Most of the drawings were mainly characters that expressed the human condition and emotions. The outlines of bodies swinging back and forth, exemplifying curves are shown to emphasize the details of each part. However, in referring to another period of his work, we come to witness an 'easing up' or reduction of parts and segments. It is a period of drawing that displays a cleaner and simpler approach, to the point where the only things left are the outline of the face with ears, eyes, nose and mouth, with an emphasis details of each part. However, in referring to another period of his work, we come to witness an 'easing up' or reduction of parts and segments. It is a period of drawing that displays a cleaner and simpler approach, to the point where the only things left are the outline of the face with ears, eyes, nose and mouth, with an emphasis on emotions and feelings translated through the facial features. As Prasong states,

"It is a drawing of the face that reveals a hint of both an individual and a monk. Looking at it, it seems like a regular person, but it isn't and it also looks like a monk but isn't as well. It is the need to convey the message of being in the middle and how we have yet to reach purity. The monk's face symbolizes that of purity and peace, which the human being has not attained, still in the midst of ripe and rawness."

Often times, drawings of a monk's face are depicted as peaceful and pure, displaying delicate beauty. It is the absolute opposite of the monk's face in Prasong's paintings. His is more of an organization of viewpoints focusing on the essence, the body, color and volume. The artwork resembles that of Expressionism, thus the paintings reveal a use of fierce colors that are violent, fresh and in some of them, raw. Additionally, works that display a continuance or storyline interact with one another, creating conflict between the artwork and audience's sight, indeed making the artwork look powerful.

Prasong uses feelings and emotions as focal points in his work. Whilst drawing the facial features of people, what he is feeling at that very moment is translated onto the picture, regardless of whether his subject is female, male, old or young. This is a method that exercises one's emotions to the very end, seldom putting to use information from watching movies or reading books.

The message that he would like to get across to his audience are the very emotions that have been transposed onto his work, through the maximization of the drawing space and the story told in his drawings, as he sets forth. Thus, displaying the image of the Buddha's face in his work is not merely a painting of any ordinary face. Rather, they are paintings that pierce through to the core that overlooks the state of being Buddha or an image of Buddha. What he is able to see is the story that occurs from within; a story that tells of goodness, peace and patience, all of which mark the intentions of his work.

While working, Prasong does so out of love and interest. Despite his cool and collected demeanor, his artwork falls short of calmness, exuding this powerful, inner strength which is felt in every artist and is that which all seek to express in their creativity. During the latter years, he began to re-evaluate himself through studying Dharma, eventually reaching a point of realization of the impermanence. As a result, the work born from this experience contains colors that are raw, violent and to some, plain barbarous. Besides this, Prasong has included a message to all that work with art,

Duanchai Phuchanaphuprasert

Translated By Malisa Santigul

ประสงค์ ลือเมือง

เกิด : 5 เมษายน 2505 จ.ลำพูน

ที่อยู่ : 123/4 บ้านพัฒนาเกิน ถ. ลำพูน - ป่าซาง ต.ต๋นธง อ.เมือง จ.ลำพูน

การศึกษา : - ปวช. โรงเรียนสิริกมลศิลปวิทยา

- คณะจิตรกรรม ประติมากรรม และภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร (ไม่สำเร็จการศึกษา)

นิทรรศการเดี่ยว :

- 2531 - นิทรรศการ "ใต้หิรัญไชย" ณ หอศิลป์ พีระศรี, กรุงเทพฯ
- นิทรรศการ "จากดินและน้ำ" ณ ศูนย์การค้าริเวอร์ ซิตี้, กรุงเทพฯ
- 2533 - นิทรรศการ "แสงเดือนในวารี" ณ สถาบันวัฒนธรรมเยอรมัน, กรุงเทพฯ
- 2534 - นิทรรศการ "น้ำทิพย์ - ปลาทอง" ณ สยามปาวกาศ, กรุงเทพฯ
- นิทรรศการ "ลิจิตจากหมู่บ้าน" ณ บริติชเคาน์ซิล
- 2535 - นิทรรศการ "เหมือนหนึ่งเดียวกัน" ณ พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ
- 2541 - นิทรรศการ "สัมผัสในชีวิต" ณ สุรพล แกลลอรี่, กรุงเทพฯ
- 2545 - นิทรรศการ "ศ. คน"

นิทรรศการกลุ่ม :

- 2531 - ศิลปกรรมร่วมสมัย ณ พิพิธภัณฑ์แห่งชาติ, ประเทศเกาหลี
- 2536 - ศิลปกรรมร่วมสมัย เอเชีย - แปซิฟิก ครั้งที่ 1 (Triennial Brishene) ประเทศออสเตรเลีย
- 2539 - นิทรรศการกาญจนาภิเษก, กรุงเทพฯ
- 2540 - นิทรรศการ "หาคณเมือง", กรุงเทพฯ
- 2541 - นิทรรศการ ศิลปกรรมร่วมสมัย ณ สำนักส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- 2542 - นิทรรศการ "AJAC 25th New Art In Tokyo" พิพิธภัณฑ์เมโทรโพลิทัน กรุงโตเกียว, ประเทศญี่ปุ่น

เกียรติประวัติ :

- 2530 - รางวัลที่ 1 จิตรกรรมบัวหลวง ครั้งที่ 11
- ชนะเลิศศิลปกรรมนิทรรศการศิลปกรรมร่วมสมัย ธนาคารกสิกรไทย
- รางวัลเกียรติคุณอันดับ 2 เหรียญเงิน ประเภทจิตรกรรม การแสดงศิลปกรรมแห่งชาติ ครั้งที่ 33
- 2531 - รางวัลเกียรติคุณอันดับ 1 เหรียญทอง ประเภทจิตรกรรม การแสดงศิลปกรรมแห่งชาติครั้งที่ 34

Prasong Luemuang

Born: Lumpoon, 5th April 1962

Address: 123/4 Pantaken, T. Tonsong, Muang District, Lumpoon 51000

Education: Vocational Certificate at Sirikorn Silpawitaya Uncompleted an Under Graduated School of Faculty of Painting, Silpakorn University

Solo Exhibition:

- 1988 - "Tai Hiripunchai" at Silpa Bhirasri Art Center, Bangkok
- "From Soil and Water" at River City, Bangkok
- 1990 - "Moon Light in Tide" Goethe Institute, Bangkok
- 1991 - "Namthip-Plathong" at Silompawakad, Bangkok
- "Writing from Village" at British Council, Bangkok
- 1992 - "Meun Neng Diaw Kan" at National Art Gallery
- 1998 - "Sampara Nai Chiwit" at Suraphon Gallery, Bangkok
- 2002 - "Mankind"

Group Exhibition:

- 1988 - The National Museum of Contemporary Art, Korea
- 1993 - The First Asia-Pacific of Contemporary Art, Triennial Brishene Australia
- 1996 - Kanchanapisek Art Exhibition, Bangkok
- 1997 - "Ha Kon Muang" Art Exhibition, Bangkok
- 1998 - Contemporary Art Exhibition at the Art and Culture Exhibition Hall, Chiang Mai University
- 1999 - "AJAC 25th New Art In Tokyo" Tokyo Metro Politan Art Museum, Ueno Imperial Park, Tokyo, Japan

Awards:

- 1987 - First Prize, the 11th Bualuang Art Exhibition, Bangkok
- Second Prize, Silver Medal, National Art Exhibition
- Winner Award, Contemporary Art by the Thai Farmer Bank, Bangkok
- 1988 - Honorable Mention Prize, The Art Exhibition by Petroleum Authority of Thailand, Bangkok